

LE ENO JE POTREBNO

Zakaj imajo Indijanci radi »slepo« Marijo

V ameriški zvezni državi Kansas je bilo majhno Marijino svetišče, kamor so pogosto prihajali tudi Indijanci ter tam molili in prepevali. Sčasoma je Marijin kip postal okrušen in barve so obledele. Marijin obraz je izgubil prvotno lepoto. Ko je prišel nov župnik in videl, v kako slabem stanju je kip, je sklenil: »Nekaj moramo narediti! Zdi se mi, kakor da je Marija slepa. To je nezasišano!«

Med Indijanci se je hitro raznesla novica, da bo novi župnik Marijin kip dal pobarvati. Indijanci bi morali biti zadovoljni, saj imajo radi svetle in žive barve. Toda prišli so v župnišče in rekli župniku, da ne marajo, da bi kip na novo pobarvali.

»Zakaj pa ne?« je začudeno vprašal. »Mar ne želite, da bi bil Marijin kip lep? Zdaj je videti, kakor da je Marija slepa!«

»Da,« mu je odvrnil poglavar. »Mi jo tako tudi želimo. Naj bo slepa in naj ne vidi naših napak, ko lahko sliši naše prošnje.«

Cerkev v mesecu februarju na poseben način časti in moli po priprošnji lurške Matere Božje ter na obletnico prvega prikazanja obhaja spomin lurške Matere Božje (11. februarja). 11. februarja 1858 je šla štirinajstletna Bernardka s sestro in sosedo nabirat drva k rečici Gavi. Bernardka je zaostala, ko si je sezula nogavice, da bi prebredla vodo. Bila je pred votlino in v njej je zagledala čudovito lepo gospo v belem, ki jo je smehljaje povabila naprej in skupaj sta molili rožni venec. Prijateljci

nista nič videli. Čez tri dni je Bernardka z nekaj dekleti spet šla k votlini in gospa, ki se ji je spet prikazala, je z njo govorila v lurškem narečju, ki je mešanica španščine in francoščine. Rekla ji je, naj prihaja naslednjih petnajst dni vsak dan k votlini. Doma so ji strogo branili, tudi mestne oblasti so ji hotele preprečiti prihod k votlini. »Obljubila sem Gospe!« je dejala Bernardka in prihajala vsak dan. Zbiralo se je vedno več pobožnih gledalcev in radovednežev. Pri prikazanju 24. februarja je Gospa naročila Bernardki: »Pokora! Molite za spreobrnjenje grešnikov!« Naslednji dan ji je velela, naj gre pit vodo iz majhne lužice blizu votline. Ker vode ni mogla zajeti, je začela kopati z rokami in iz zemlje je privrel studenec; ta teče še danes, in ob njem so že mnogi bolniki dobili zdravje, ko so se v tej vodi, speljani v kopeli, umili.

Ko je 2. marca Gospa naročila Bernardki, naj duhovnikom sporoči, da nad votlino sezidajo kapelo in naj ljudje tja romajo v procesiji, si je nakopala jezo domačega župnika. Ta je postavil pogoj: zidali bomo, če Gospa pove svoje ime in če stori, da vzcveti rožni grm pod votlino. Drugega pogoja ni izpolnila, svoje ime pa je povedala med prikazanjem 25. marca. Dejala je: »Brezmadežno spočetje sem!« Tako je potrdila versko resnico, ki jo je štiri leta prej, leta 1854, razglasil papež Pij IX. Sledili sta še dve prikazanja: 7. aprila in 16. julija.

Štiri leta kasneje je Cerkev po natančni in strogi preiskavi potrdila nadnaravni značaj teh prikazovanj. Takrat je bila Bernardka varovanka redovnic v Lurdu. Leta 1866 se je udeležila posvetitve oltarjev v spodnji cerkvi nad votlino, potem pa je odšla v samostan usmiljenk v Nevers v osrednji Franciji, kjer je z ljubeznijo stregla bolnikom vse do svoje smrti 16. aprila 1879. Leta 1933

je bila razglašena za svetnico. Lurd je že več kot sto petdeset let kraj molitve in milosti, ki ga vsako leto obišče na milijone romarjev.

Papež Frančišek vedno poudarja pomen katoliških zdravstvenih ustanov: »So dragocen zaklad, ki ga je treba varovati in podpirati; njihova prisotnost je zaznamovala zgodovino Cerkve zaradi bližine z najbolj revnimi bolniki in v najbolj pozabljenih razmerah /.../ Še danes je tudi v razvitih državah njihova prisotnost blagoslov, ker poleg skrbi za telo z vsem potrebnim strokovnim znanjem lahko ponudijo še tisto ljubezen, po kateri je bolnik in njegovi domači v središču pozornosti. V času, v katerem je razširjena kultura odmetavanja in življenju ni vedno priznано, da ga je vredno sprejeti in živeti, so lahko te ustanove kot domovi usmiljenja, zgled pri varovanju in skrbi za vsako bivanje, tudi najbolj krhko, od njegovega začetka do njegovega naravnega konca.« Naj lurška Mati Božja varuje naš Dom, vse stanovalce, delavce ter njihove družine.

(Vir: RUSTJA, Božo. (Povejmo z zgodbo). Ognjišče, 2015, leto 51, št. 5, str. 26.

<https://revija.ognjisce.si/iz-vsebine/pricevalec-evangelija/173-lurska-mati-bozja>, <https://www.vaticannews.va/sl/papez/news/2022-01/poslanica-svetega-oceta-franciska-za-30-svetovni-dan-bolnikov.html>

Amicus Dei

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Janez Frančišek Gnidovec

Iz družinske šole v bogoslovje in na dunajsko univerzo

Njegov rojstni kraj je Veliki Lipovec v župniji Ajdovec pri Žužemberku na robu Suhe Krajine. Janez je bil prvi otrok Jožefa in Jožefe, roj. Pust; luč sveta je zagledal 29. septembra 1873. V družini so bili vsi pogoji, da je Janez postal plemenit človek, vzoren duhovnik in škof, svetniška osebnost. Otroci so bili deležni trdne človeške in krščanske vzgoje. Mati je bila mirna, krotka žena, oče pa je bil podjeten kmet, odločnega značaja in vsaka tri leta je šel k Sv. Jožefu v Celje in tam opravil tridnevne duhovne vaje. Vsak večer so otroci s starši pokleknili ob družinski mizi in

molili rožni venec. Ob zimskih večerih je oče bral iz knjige Življenje svetnikov. Mati Jožefa je umrla v 33. letu starosti po porodu tretjega otroka, ko je bilo Janezu osem let. Oče se je znova poročil; v drugem zakonu so se rodili prav tako trije otroci. Oče je dal kar tri sinove v šolo k frančiškonom v Novo mesto. Vsi trije – Janez, Karel in Anton – so postali duhovniki. Janez je bil vseskozi – od ljudske šole do univerze – marljiv učenec. Leta 1892 je z odličnim uspehom končal gimnazijo in vstopil v ljubljansko bogoslovno semenišče. Po štirih letih študija je 23. julija 1896 v ljubljanski stolnici prejel mašniško posvečenje. Po novi maši je bil poslan za kaplana v Idrijo, naslednje leto pa je bil prestavljen v Vipavo. Vsi so ga takoj vzljubili in splošno so mu ljudje rekli sveti Alojzij.

Leta 1898 je vodstvo ljubljanske škofije prevzel škof Anton Bonaventura Jeglič. Ena njegovih prvih zamisli je bila ustanovitev škofijske klasične gimnazije, kjer naj bi poučevali profesorji duhovniki. Na škofovo željo je vipavski kaplan Janez Gnidovec leta 1899 odšel na Dunaj, kjer se je vestno posvetil študiju klasične filologije in slovenskega ter nemškega jezika.

Ravnatelj in profesor prve slovenske gimnazije

Od duhovnikov, ki so na željo škofa Jegliča odšli študirat na Dunaj za profesorje na škofijski klasični gimnaziji, je študije prvi končal z doktoratom Janez Gnidovec, zato ga je škof Jeglič imenoval za ravnatelja Zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano, katerega je blagoslovil 21. septembra 1905. Tej dragoceni ustanovi je Gnidovec posvetil štirinajst let svojega duhovniškega življenja.

Začetki prve slovenske gimnazije so bili težki. Predvsem je bilo čutiti pomanjkanje slovenskih učnih knjig. Sproti so jih sestavljali šentviški profesorji in s svojim delom omogočili, da so še na drugih srednjih šolah začeli s poukom v materinem jeziku. Vsako leto so začeli z novim razredom in tako je bila gimnazija popolna v šolskem letu 1912/1913. Na koncu tega šolskega leta je bila prva matura. Ravnatelj Gnidovec se je trudil, da bi bili gojenci deležni splošne izobrazbe. Predvsem pa mu je šlo za to, da bi bilo v dušah mladih bogato duhovno življenje, zato je za svoje učence veliko molil. Uspeh zavodske vzgoje je videl v samostojnem gledanju na svet v luči vere. Šentviška gimnazija je dijake navajala k resnemu delu, zato je v času pred drugo svetovno vojno, ko je prenehala delovati, veljala za najboljšo v Sloveniji. Med prvo svetovno vojno je Zavod sv. Stanislava postal rezervna vojaška bolnišnica, kamor so sprejemali ranjence – okoli 39.000 se jih je zvrstilo v teh letih. Ravnatelj Gnidovec se jim je posvečal kot usmiljeni Samaritan. Bili so iz vseh dežel tedanjega avstrijskega cesarstva in z vsemi je govoril v njihovem maternem jeziku.

Skopsko-prizrenski škof: »Vsem sem postal vse.«

Leta 1919 je Janez Gnidovec prosil škofa Jegliča, naj ga razreši službe ravnatelja, ker se je želel še bolj posvetiti duhovnemu življenju in apostolskemu delu. Odločil se je za vstop v Misijonsko družbo lazaristov, ko je bil že oblikovana svetniška osebnost. Vstopil je 7. decembra 1919. Po dveh letih notranjega semenišča je leta 1921 naredil večne zaobljube in še pred tem postal voditelj novincev. Upal je, da bo v Misijonski družbi varen pred novimi odgovornostmi.

Po skoraj petih letih življenja pri lazaristih je bil 29. oktobra 1924 imenovan za skopsko-prizrenskega škofa. Razmere v škofiji, ki je bila že

štiri leta brez višjega pastirja, so bile težke in zahtevne. Zahtevale so škofa, trdnega v veri, gorečega v ljubezni do duš in pripravljenega trpeti zanje. Vse te lastnosti je Gnidovec imel v polni meri. Škofovsko posvečenje je prejel 30. novembra 1924 v cerkvi Srca Jezusovega v Ljubljani. Za škofovsko geslo, ki ga je potem dosledno uresničeval, je izbral besede apostola Pavla *Vsem sem postal vse*. Dan po posvečenju je odpotoval v svojo škofijo – preko Beograda in Skopja v Prizren, kjer je bil takrat sedež škofije.

Tam je vernike pozdravil v srbskem in albanskem jeziku, ki se ga je neverjetno hitro naučil. Njegova škofovska služba je bila eno samo neprestano darovanje: božje ljubezni, ki ga je razvnela, materialne pomoči, ki je nikomur ni odrekal, življenjske moči, ki je v hudih naporih naglo izgorevala. Ko je 9. januarja 1939 bolan odhajal v Ljubljano, je dejal: »Grem domov umret.« Prišel je k lazaristom na Tabor, ki so ga prepeljali v sanatorij Leonišče, kjer je 3. februarja 1939 izdihnil svojo svetniško dušo. Jakob Šolar, profesor na šentviški gimnaziji, je dejal, da bi si Slovenci »dali spričevalo duhovne lenobe, če takega moža ne bi spravili na oltar.«

Nekaj njegovih misli:

- Delajte radi, ker je delo dolžnost. In spoštujte trpljenje pri delu. Delajte tako, da boste zvečer utrujeni in si boste želeli počitka. Tako boste s svojim trpljenjem posnemali Jezusovo trpljenje. A prosim vas, ne delajte kot stroji ... Delajte z duhom vere.

- Ne preslišite glasu tistih, ki vas prosijo za molitev. Vedite, da vas potrebujejo, da so zelo potrebni Božje pomoči, ki se izprosi samo z molitvijo. Spolnajte svoje dolžnosti. Bodite zvesti.

- Nisem pil in ne pijem, ker se pri nas preveč pije. Ko sem bil ravnatelj gimnazije v Šentvidu, sem videl, da se v Sloveniji preveč pije, zato sem sklenil, da ne pokusim pijače, ki je mnogim v pogubo, narodu pa v sramoto.

- Opravljaj službo marljivo, potrpežljivo, z veselim srcem in dobrim namenom, da razveseljuješ Boga. Svoja dela začni s ponižno molitvijo, z molitvijo jih tudi nadaljuj in končaj.

- Bodi ljubezniv do vsakega človeka, stori dobro vsakemu. Nikoli ne vračaj hudega za hudo. V odnosih do ljudi bodi vedno plemenit. Pazi, da vedoma

nikogar ne razžališ. Prizadevaj si, da boš v ljubezni v vsem posnemal Jezusa, ki je pot, resnica in življenje.

- Ne govori veliko, govori samo resnico. Pazi nase, da ne boš zaklel ali izgovoril grde besede.

Molitev za beatifikacijo

Gospod Bog, / Tvoj služabnik Janez Frančišek Gnidovec / se je iz ljubezni do Tebe / nesebično ves žrtvoval za uboge. / Poveličaj ga s čudeži, / da mu bo Cerkev dodelila čast oltarja / in nam bo močnejše zasvetil njegov zgled. / Po Kristusu, našem Gospodu. / Amen.

Goduje: 3. februar

/Vir Ognjišče/

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Postni čas preživimo skromno.
Privarčevana sredstva
in pozornost
namenimo ljudem,
ki nas potrebujejo.

MOLIMO

Gospod, moj Bog,
odpri mi ušesa za tvojo besedo.

Tvoja beseda naj preoblikuje moje misli,
da bom spoznal svoje dostojanstvo
in ga priznal drugim.

Utelesi naj se v mojih dejanjih
in usmeri moj korak k človeku ob meni.

Odmeva naj v mojih besedah
in ozdravi naše odnose.

Še posebej naj ozdravi naše bolečine,
ki jih povzroča zasvojenost.

Gospod, Tebi je to mogoče - pomagaj mi,
da bom sprejel tvojo ljubezen
in Te prepoznal v svojih bližnjih.

Približeval se je pust. Mamica je vprašala Luka, kaj želi biti za pusta. Luka je odgovoril: »Miška bom.« »Pa ti, Leon?« je vprašala mamica. »Ja,« je bil njegov odgovor. Pa z glavo je pokimal, da potrdi. Leon je še majhen, ni še dopolnil dveh let. Ne zna izgovoriti veliko besed, vendar ga njegova mami razume. Torej oba bosta miški. Ker je mamica ustvarjalna, je sama sešila kostuma.

Pust se je začel. Miški sta se začeli dolgočasiti. Miška Luka se je počutil velikega, čeprav ima samo leto in pol več kot Leon. Domislil se je. Še dobro, da imamo pri nas hrib Sekirica in da je v Logatcu dolga zima, tako je Sekirica pokrita s snegom. Urno po sanke in na hrib. Leon je pokimal z glavo, to je pomenilo, da se strinja. Na vrhu hriba sta sedla na sanke in hura ... navzdol.

Pod smreko je bila luknja gozdne miške. Gozdna miška je spala v svojem gnezdu, ki ga je jeseni zvila iz sena. Hrup jo je prebudil. Radovedna je pokukala iz luknje, da bi videla, kdo zganja hrup. Zagledala je dve veliki miški, ki se veselo spuščata po hribu na saneh. Še bolj udobno se je namestila v gnezdu in opazovala prizor. Mimo Sekirice se je pripeljal avto. V avtu se je poleg očka voznika in mamice sovoznice vozila miška Tinkara. Ko je skozi okno avta zagledala, kako se miška Leon in miška Luka veselo spuščata po hribu navzdol, je prosila očka: »Ustavi. Takoj želim izstopiti.« Očka je pogledal mamico, ta se je nasmehnila in pokimala, da se strinja, da miška Tinkara izstopi. Takoj se je napotila k miškama Leonu in Luku. »Želim se sankati z vama.« Miška Luka je vprašal miško Leona za dovoljenje. Leon je veselo prikimal. Ko so se vsi trije namestili na sanke, so se pognali navzdol. Švigali so, da je veter pel okoli ušes. Še dobro, da imajo miške skrbne mamice, ki so jim dale na glave tople kapice in pisane šale okoli vratu.

Kmalu zatem je iz gozda, ki se je razprostiral na drugi strani hriba tik ob sankališču, pokukala srnica. S svojimi velikimi in ljubkimi očmi je opazovala dogajanje na snegu. Kratek čas za tem so na sprehod prišli še drugi

sprehajalci. Med njimi je bil miška Matej. Vprašal je miške na sankah, ali se lahko pridruži in se spusti z njimi po hribu. Družčina je privolila ... sanke so krenile po hribu navzdol. HURRRAAA ... se je slišalo na daleč. Mimo je priskakljaj zajček, z občudovanjem in čudenjem je opazoval veselo družčino. Nihče ni opazil, kdaj sta na sankališče prispeli še dve miški: miška Ana in miška Nik. »Midva bi se vam rada pridružila,« sta rekla. Nihče od navzočih ni imel nič proti, da se pridružita. Veselo rajanje se je nadaljevalo. Veverica, ki je prišla iz dupla stare bukve, da bi videla, kdo zganja takšen hrup, se je glasno čudila. C-C-C-C ... Sanke so švigale mimo dreves. Veverica je radovedno spremljala dogajanje. Med tem je skakala z veje na vejo, da se je sneg usipaval na tla in delal zamete.

Nedaleč od sankališča je v svojem brlogu spal medved kosmatinec. Sladko je sanjal o zrelih hruškah. Že je hotel deblo hruške prijeti, da bi ga močno stresel in se posladkal z zreli in sladkimi plodovi ... HUUUURRRAAAAA ... Veselo rajanje pisane družčine je prebudilo medveda iz sladkih sanj. Brunda-brunda, skoraj jezno je brundal kosmatinec med spanjem v brlogu. »Kdo je tako glasen in

me budi iz mojih sanj, AAAAAAAAAAAAAA,« je zazehal. »Prezgodaj je še, prezgodaj, da se zbudim,« je dodal. Obrnil se je na drugo stran in zasmrčal tako glasno, da je vrh hriba začel poplesavati. Še en hiter spust po hribu in še in še ... Sedaj se je želela pridružiti še ena pustna šema. Prostora na saneh je bilo malo. Miška Leon je zaskrbljeno gledal. Miška Luka je odločno ukazal: »Vsi dol s sank, potrebno je narediti načrt. Premisliti in raziskati možnosti za nadaljevanje igre. Pred tem pa določiti kapetana. Kapetan pa bo uredil, kako se bomo usedli in sankali dalje.« »Ti, miška Luka, bodi kapetan!« je v en glas zakričala vesela družčina. Miška Leon se je navdušeno strinjal. »V redu,« je privolil miška Luka. »Sedaj se posedimo tako: prvi bom jaz, da lahko upravljam s sanmi. Ostali se tesno stisnite drug k drugemu, da bo prostora za vse. Še dobro,

da so sanke dolge.« »HHUUUUURRRRRAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ...« se je zaslišalo v Logatec iz smeri Sekirice. »Spraviti sanke na vrh hriba!« Vsi so pomagali. Eni so vlekli za vrstico, drugi so potiskali. Potem spet HHUUUUURRRRRAAAAAAAAAAAAAA ... navzdol po hribu. Nenadoma se zasliši RASK-RASK-POK-BUM ... Sanke so se pod težo zlomile. Vesela družina je ležala razmetana po snegu.

No, in kaj zdaj? Še dobro, da se ni nihče poškodoval. Vsi so žalostno gledali polomljene ostanke sank. »Kdo pa je kriv?« so se spraševali. »No, no,« je z glasom, ki daje tolažbo in upanje, razložil miška, kapetan Luka. »Ni nobene potrebe po iskanju krivca, sanke so bile že stare in čas je za nove. Imam rešitev.« Iz žepa je potegnil majhno škatlico. »Ta škatlica ni navadna,« je pojasnil veseli družini. »To je čarobna škatlica. Sposodil sem si jo od Malega Princa.« Postavil je škatlico na tla. Spremenila se je v veliko delavnico. Opremljena je bila tako, da so imeli čisto vse, kar so potrebovali. Brž so zavihali rokave, pograbili orodje in naredili velike in močne sanke, ki so imele oblazinjene sedeže in dovolj prostora za vse. Vsi so zavriskali od veselja. Kapetan miška Luka je spravil škatlico v žep. Sedaj so nove sanke po strmini drsele tako, da je kar bobnelo.

Dan se je prevesil v večer. Družčina je postajala utrujena. Domov bo treba, so ugotovili. Kapetan Luka je predlagal: »Vsi pojdite z menoj in Leonom k nam domov! Danes je pustni torek in babica je zagotovo ocvrla pustne krofe.« Družčina je sprejela vabilo. Ko so prispeli pred domačo hišo, so glasno in veselo kramljali. Na balkonu garaže je dremala domača muca. Ustrašila se je tako velikih mišk. Skočila je z balkona na garažno streho, nato na hišno streho in na dimnik. Tam ji je spodrsnilo in je padla v odprtino. Skozi njo pa naravnost v krušno peč. Še dobro, da babica ni kurila ognja v krušni peči. Tako se muca ni osmodila, samo dimnikarjevi krtači je bila podobna. HA-HA-HA, se je smejala vesela družčina. Sedaj je muca uvidela, da je družčina prijazna in da se ji lahko pridruži. Muca se je povaljala v sneg in se očistila saj. Babica je postregla na mizo slastne krofe in najljubši sok svojih vnučkov. Muci je natočila skledico mleka. Ko ga je popila, se je usedla babici v naročje in predla. Pojedina in rajanje se je zaključilo s petjem.

»No, fanta, čas je za počitek,« je rekla mamica, ko je prišla v kuhinjo. Zadovoljna družčina se je razšla. Mamica je Luku in Leonu pomagala sleči kostuma, umiti zobke in obleči pižamo. Poljubila je oba na lička za lahko noč in ugasnila lučko. NOČKO.

Zagorka

Moja princesa

V sosednji vasi dekle živi.
Moja princesa, ki se samo meni smeji.
Rad jo imam vse dni in noči,
v mojih sanjah neprestano ždi.

Drugače ne maram šole,
a ko vidim njo, vse je boljše.

Da le en objem dobim,
zvečer veliko bolje zaspim.

Ljubezen res je lepa stvar,
veliko lepša kot denar.

Zato le najdi si dekle še ti,
takšno, ki misli nate, še ko spi.

Andraž Trček, 8. a, OŠ Rovte

SPOMINSKE DROBTINICE

Izjava dneva ali biseri dneva

Ob 7. uri pridem v sobo Ž. M. ter jo pozdravim. »Dobro jutro, gospa, ali ste se naspali?« »Dobro jutro, sestra, dobro sem spala. Kaj pa vi, kako ste spali?« »Tudi jaz sem spala v redu,« odgovorim. »In na vse zgodaj ste že prišli,« pripomni. »Saj mi ni težko. Pa še blizu sem, ni mi treba zelo zgodaj vstati, hitro pridem. Sedaj pa bom izmerila krvni pritisk,« nadaljujem. »Prav,« odgovori. Po končani meritvi me vpraša: »No, sestra, kako kaže?« »Visoko je,« odgovorim, potem dodam, »malo visoko je.« Ona se glasno zasmehi: »Seveda je visoko, sestra, saj smo v drugem nadstropju.« Tudi jaz se začnem glasno smejati. »Hvala, gospa, res ste mi polepšali dan,« ji rečem. »Tebi hvala in lep dan naprej.« Odidem židane volje.

Z. T.

Pust

Mali otroci smo se bali pustnih šem. Ko smo pa začeli hoditi v šolo, smo se tudi mi našemili. V naših časih ni bilo nobenih mask za kupiti in tudi nobene posebne obleke. Sami smo si naredili maske iz kartona. Pobarvali smo jih s sivo ali črno. V glavnem smo si jih dali čez oči. Lica so bila namazana z ogljem. Na glavo smo dali star

klobuk, deklice pa mamino ruto, kar je pač mama imela. Oblečeni smo bili v stare obleke: v stari reklc, hlače ali krilo. Mama nam je dala ceker pa smo šli po vasi. Povsod so nas lepo sprejeli in nas obdarili. Na kmetijah smo dobili kakšen jajček ali kos kruha, kar smo zelo radi sprejeli. Takrat denarja niso dajali. Glede na to, da je zima že mirovala, je bilo zelo redko, da smo dobili kakšen jabolček ali dva. Tega smo bili zelo veseli. To je bilo tik pred drugo svetovno vojno.

A. Strgar

Enkrat mi je sestra pomagala, da sva naredili lasuljo iz prediva. Tako lepe kite nama je ratalo narediti. Obraz sva namazali z rdečilom, obrvi pa z ogljem. Obleko sem imela dolgo do tal, rdeče barve. Narejeno iz podloge. Šli pa smo samo k tistim, ki smo jih dobro poznali. Sosedu so dali kakšen krof ali jabolko, bonboni so bili redki.

To je bilo po drugi svetovni vojni, okoli 1948. leta. Vsako stvar, ki smo jo dobili, smo jo bili veseli.

Stanko T.

Ko sem bila še majhna, se pravi kakšnih sedem let, so me našemili. V maškare sem šla z bratom, ki je bil starejši. Šli so tudi drugi otroci (sosedovi). Bila nas je lepa družčina. Pri eni hiši so nas napodili. Pri kakšni hiši smo dobili štravbe ali krhlje. Nam (otrokom) pa je bilo v veselje, da smo hodili od hiše do hiše in kaj dobili. Ko smo prišli pred neko hišo, je zelo zaropotalo. Nismo vedeli, kaj se dogaja. Brat je rekel: »Bežimo, da jih ne bomo dobili po hrbtu.« Zbežali smo. Mislili smo, da »NAČOVKE« (fižolove palice) ropotajo, da jih vleče narazen, da nas natepejo.

A. Tomažin

Jaz nisem nikoli šla v maškare, ker sem vsak dan maškarca. Vsak ima nekakšno masko. Se prilagodiš glede na potrebe, s kom imaš opravka. Pa še to, če živiš v mestu, pustne šeme (otroci) niso zanimive, če si na vasi, pa se v glavnem vse med seboj poznajo, je pa to lepo in smiselno.

M. Glad

V nedeljo sva z mamo pekli štravbe. Komaj sem čakal, da pridejo maškare, da jim lahko dam štravbe. Če pa jih je zmanjkalo, sva še enkrat pekla. Zvečer sem z bratrancem šel v maškarce, da sva kaj dobila. Tudi kakšen drobiž sva dobila. Bila pa sva zelo vesela »zaslužka«. Maškare so lahko tudi nevarne. Lahko napadejo, vse sorte pride. Jaz že imam slabo izkušnjo.

Z. Oblak

Ko sem bila otrok, doma nismo imeli navade, da se šemimo. Hrana za pusta pa se je pripravila: krofe ali flancate. Našemili pa se nismo. Moji otroci pa so se že našemili in so šli po vasi. Ko pa so k meni prišli drugi otroci, sem jih obdarila. Kot mlado dekle sem videla našemljene moške,

stare približno kot je bil moj oče, ki so bili pijani, se grdo in neprimerno obnašali, pa se mi je zdelo grdo. Sama sem spoštovala svojega očeta in neprimerno obnašanje moških enakih let se mi je zdelo nespoštljivo in sramotno.

F. Cimermančič

Jaz sem vedno šla v maškare za vsakega pusta. Ko pa sem imela vnukinjo, sva šli skupaj vsako leto. Za sebe nisem nikoli hotela kaj vzeti, za otroka pa sem vzela. Dekletu so ponavadi dali kakšno

jabolko ali krof. Denarja niso dajali. Eno leto sva se našemili v pigvina. Jaz sem bila veliki pigvin, ona mali pigvin. Moja snaha nama je naredila kostuma. Ko pa sem bila v službi na KLI-ju, smo se tri sodelavke našemile ter med odmorom šle po oddelkih. Sicer je bilo le kratek čas, pol ure, tudi jedle nismo, da smo lahko le šle in se zabavale.

M. Kobal

Jaz pa nisem nič hodila v maškare. Krofe za pusta pa smo cvrli.

F. Avbelj

Nisem se pretirano ukvarjala z maškarado. Včasih pa sem le šla. Napravila sem se v ciganko, ker mi je bilo najlažje zaradi oblačil. Šla pa sem k svojim znancem, da smo se malo nasmejali. Spomnim pa se enega pustnega dogodka. Pri nas je stanovala neka gospa (naša podnajemnica). Predla je volno. Imela je kolovrat. Nekega dne sem se spomnila in sem ji naročila, da naj gre k sosedi, ker ima volno za sprestiti. Vzela je kolovrat

ter odšla do sosede. Ta pa ni imela nič za prejo. Bila je to moja potegavščina za pusta. Gospa podnajemnica se je jezila, soseda pa se je smejala. Takrat sem bila stara kakšnih sedem let. Ta dogodek je vzela kot otroško šalo in mi hitro oprostila.

A. Tollazzi

Vsi bomo enkrat zaspali,
v miru počivali vsi,
delo za vselej končali,
v hišo očetovo šli.
Takrat zvonovi, zvonite lepo.

(A. M. Slomšek)

ZAHVALA

Zaspala je moja mama, Marica Rupnik. Odšla je iz vašega doma, kjer je bivala od leta 2016 in bila deležna izjemne človečnosti, topline, medicinske nege in duhovne oskrbe zaposlenih in prostovoljcev Doma Marije in Marte. Po vaši zaslugi se je spokojno poslovila s tega sveta, sama pa sem bila deležne vaše tolažbe, za kar sem vam iz srca hvaležna.

Jana Jureš

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Marija – Marica Rupnik,

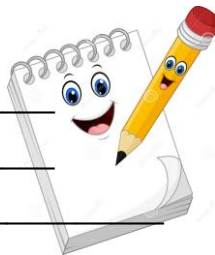
Pavla Gašperič

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

DOPOLNJEVANJE – Dopolnite imena pravljic.

OBUTI _____	SIROTA _____
MUCA _____	ZVEZDICA _____
FIŽOLČEK, OGELČEK IN _____	CESARJEVA NOVA _____
KAKO SO PULILI _____	INDIJA _____
PICKO IN _____	MOJ PRIJATELJ PIKI _____
VOLK IN _____	JURI MURI _____
SNEGULJČICA IN _____	PEKARNA _____
RDEČA _____	LEV, ČAROVNICA _____
MARTIN _____	MEDVEDEK _____
JANKO IN _____	KOSOVIRJA _____

SMEJALNICA

Dva zapornika se pogovarjata pa eden vpraša: »A se ti nič ne bojiš, da bi ti žena ušla, medtem ko si v zaporu? Tri leta so kar dolga. Drugi odmaje z glavo, rekoč: »Nič se mi ni treba bati. Prvič, moja žena je izjemno zvesta, drugič, brezpogojno me ljubi in tretjič, tudi ona je v zaporu!«

Jaka stopi v kuhinjo in smeje reče svoji ženi: »Draga, danes ti pa res ni treba pomivati posode, saj imaš vendar rojstni dan! Danes praznuj, pomiješ jo lahko jutri!«

Brezdomec se je znašel na sodišču zaradi tatvine. Sodnik ga je vprašal, kaj je po poklicu, in ta mu je odgovoril: »Delodajalec!« Sodnik: »Ha, ha. Komu pa ste vi že dali delo?« Brezdomec: »Vam, denimo, gospod sodnik.«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.